

פרק שני; דף יד

טו. א. הבאת מנחת הסוטה — כיצד?

ב. מה בין מנחת הסוטה לשאר מנחות?

א. הבעל מביא עשרון קמח. נותנו בתוך כפיפה מצרית, כלי פחות וזול (והיה בא משירי הלשכה. ירושלמי; רמב"ם). ונותנו על ידיה כדי ליגעה. ונחלקו תנאים (יט.) אם היה מקריב את מנחתה קודם שתשתה או אחר כך.

התוס' כתבו שהמנחה היתה על ידיה עד שעת הקרבתה (וכ"כ המאירי, ע"ש). לדברי רבי אליעזר, הטעם שהגיעה הוא מפני שהתורה חסה אפילו על עוברי רצונו. ולפי דעה אחרת הטעם הוא כדי שלא תימחק המגילה. ולדעה זו צריך לומר שהיה מקריב קודם שהיתה שותה, כי אם היתה שותה מקודם, לא היה לנו ליגעה אלא עד שעת מחיקה, והרי משמע שהיתה המנחה על ידיה עד שעת הקרבתה כאמור.

בספר חדושים ובאורים כתב שמדברי הרמב"ם (ע' הל' סוטה ג, יב-טו) משמע שנותן המנחה על ידיה ומיד נוטלה ממנה ומניחה בכלי שרת, משקה, מניף ומגיש המנחה ומקטיר את הקומץ. (ולא ידעתי מנין שנוטל ממנה מיד, אפשר שמשעה אותה בידיה כדי ליגעה. ועוד אפשר שהמנחה בידיה עד ששותה, ומש"כ הר"מ 'לוקח המנחה מן הקפיפה ונותנה לכלי שרת' — אפשר שנותן שוב הכלי-שרת בידיה עד שעה שתשתה).

ב. מנחת הסוטה, תחילת הבאתה בכפיפה מצרית. ושאר כל המנחות מובאות בקלתות של כסף ושל זהב — כלים נאים הראויים לכלי שרת.

מנחת הסוטה אינה טעונה לא שמן ולא לבונה, (מה טעם, אמר רבי שמעון: שלא יהא קרבנה מהודר), ובאה קמח (— ללא ניפוץ) מן השעורים. ושאר המנחות טעונות שמן ולבונה [מלבד מנחת חוטא ושתי הלחם שאינן טעונות לא שמן ולא לבונה. ויש טעונה שמן ולא לבונה — מנחת נסכים. לבונה ולא שמן — לחם הפנים. (עפ"י משנה מנחות נט.)], ובאות מן החטים [מלבד מנחת העומר שבאה מן השעורים, אבל היתה באה גרש (= מנופה ב"ג נפה ומובחר). ומנחת סוטה היא היחידה שבאה קמח].

מנחות קנאות דינה כמנחת חוטא שאם נעשתה לשם אחרת — פסולה [מלבד לדעת רבי שמעון], בשונה משאר המנחות שכשרות ולא עלו לשם חובה (עפ"י ריש מנחות. וע"ע חז"א מנחות כא, א). נעשתה לשם חולין, נראה שלדברי הרמב"ם [שקרבת חטאת שנעשה לשם חולין כשר ולא עלה לחובה] המנחה כשרה אלא שאינה עולה לחובה, הלכך אם לא הביא מנחה אחרת אין המים בודקים. (מנ"ח שסו, ג).

דפים יד — טו

טז. א. סדר הקרבת מנחות — כיצד?

ב. האם קרבנות חטאת טעונים נסכים?